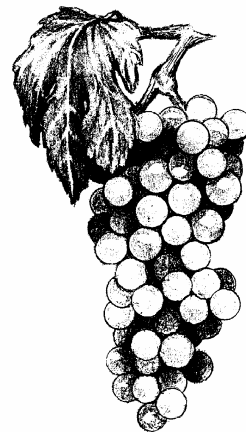

Laurentius

Zpravodaj komínské farnosti

číslo 6 ročník VII

1. 11. 2005 Slavnost Všech svatých

Komín, kostel sv. Vavřince

Jundrov, kostel P. Ježíše v Getsemanech

Nade všemi se smilováváš, protože všechno můžeš, nehledíš na hříchy lidí, jen aby změnil svůj život. Miluješ všechno co je, a neošklivíš si nic z toho, co jsi učinil, vždyť bys ani nemohl připravit něco, co bys měl v nenávisti.

Mdr 11 kap.

Obsah čísla

Pozvání na koncert duchovní hudby	2
Editorial.....	2
Farní anketa.....	2
Farní tábor.....	3
Můj synu ! Můj učiteli !	4
Rozhovor s abbé Dieudonné.....	7
Blahoslavenství trochu jinak.....	8
Neprosím, abys je vzal ze světa II.	9
Podzimní evangelium.....	12
Léčitelé – bát se či nebát ?	12
Odpověď na dopis II.	14
Sběr šatstva pro Charitu.....	15
Setkání křesťanské mládeže.....	16
Humor.....	16

Drazí farníci,

dovolte mi, abych vás mohl pozdravit i skrze tento farní časopis. Asi všichni víte, že jsem zde ve farnosti druhý měsíc a stále poznávám nové věci. Prosím o trpělivost a shovívavost se mnou. A především, abychom se ještě více poznávali a pomáhali si na cestě ke Kristu

Ze srdce žehná váš otec Petr Hošek

Nepřehlédněte !

Dnes v neděli 30. října v 18.00 hod. se uskuteční v našem kostele Koncert duchovní hudby. více na str. 2.

Zpravodaj vydává římskokatolický farní úřad Komín, Kristenova 25, Brno. Otec Petr Hošek je k dispozici na faře v pondělí a ve středu v čase 15.00 – 17.00 hod. a na telefonu 5 41 22 31 91 lze domluvit i jiný termín. Redakční rada: Zdeněk Šujan, Otec Petr, Pavla Drinocká, Eva Vopičková
Termín odevzdání příspěvků pro příští číslo: **3.12. 2005** příspěvky zasílejte: laurentis@centrum.cz

Pozvání na koncert duchovní hudby

Štěpánka Studeníková

Dnes, v neděli 30. října v 18.00 hod. se uskuteční v našem kostele Koncert duchovní hudby, na kterém zazní **Missa Sancti Bernardi von Offida** Josepha Haydna pro sóla, sbor, varhany a orchestr. Mše byla komponována v roce 1796 a poprvé byla provedena v roce 1797.

Bernard z Offidy (1604 – 1694)-kapucínský mnich, byl pro svůj duchovní život a odevzdanost pro chudé a nemocné svatořečen za PIA VI.

Dílo zazní v podání Smíšeného pěveckého sboru **Rastislav Blansko**, Komorního orchestru **Czech Virtuosi** a sólistů.pod taktovkou Jaroslava Martináska. Koncert je pořádán za podpory Jihomoravského kraje, statutárního města Brna, firem BAŤA a LASSELSBERGER. *

Editorial

Slovo redakce
Zdeněk Šujan

Zdravím všechny ty, kterým se dostal do rukou tento výtisk. Jak víte byl v minulém čísle otištěn dopis adresovaný redakci. Vyjádřím se k němu podrobněji uvnitř čísla. Chtěl bych i ostatní čtenáře povzbudit ke sdělení svých názorů na vzhled, obsah a úroveň zpravodaje. Za mého působení

v Laurentiusu došlo k určitým změnám. Názor na ně je na vás. Zatím se mi daří držet 16-ti stránkový formát, stránky jsou děleny na dva sloupce, přibyly některé rubriky (např. editorial, nové knihy, svědectví, převzaté články osvědčených duchovních autorů a objevují se i autorské články a komentáře od našich farníků). Rozšíření a změny představují časový nárok, a já si nejsem jist, zda jsem si nevzal příliš velké sousto. Vnímám jako těžké vyhovět vkusu a přání každého čtenáře. Mojí snahou je hledat vyváženou podobu, tak aby časopis vyhovoval většině z vás, a každý aby tam našel alespoň něco co si rád přečte. Přěji všem klidný a pokojný závěr roku. *

Farní anketa

Zdeněk Šujan

Kritický dopis mě přivedl na myšlenku udělat farní anketu o podobě a především obsahu zpravodaje. Přijde mi to spravedlivé. Dostaneme zde všichni možnost (která se hned tak nebude opakovat) vyjádřit svůj názor, nápad, podnět. Součástí bude rozšířená nabídka rubrik, kterou budeme nějakým způsobem hodnotit a vybírat si ty které chceme. Tímto vás současně prosím o zaslání typů na rubriky, které by jste chtěli mít. Proběhlo by to patrně formou volného anketního listu, který by byl nějaký čas k dispozici (asi v kostele na stolku), kde by se následně po nějakou dobu mohl odevzdávat do nachystaného

boxu. Původně jsem ji chtěl zrealizovat již s tímto číslem, ale časově to není v mých silách. Díky za pochopení a vaši další spolupráci.

Bud' vůle tvá...

Křesťan nemůže uvažovat o svých malých možnostech, protože Bůh skrze něho může učinit věci veliké. Boží touhou je z malého tvořit velké. Právě naše malost dává Bohu možnost učinit velké věci.

(Joachim kardinál Meisner, Úvahy o Panně Marii, str. 22-23)

Bůh nehledí ani tak na hory, ale spíše dolů, do údolí. Obrazně bychom mohli říci: Čím hlouběji v údolí, tím více před zrakem Božím.

(Joachim kardinál Meisner, Úvahy o Panně Marii, str. 16)

Farní tábor

Klára Bednaříková

O letních prázdninách jsme se s dětmi z naší farnosti a farnosti Babice n. Svitavou vydali do Fantazie. Cesta to byla nelehká. Říše Fantazie se rozkládá za více než třemi jeskyněmi, třemi rybníky a jednou Říčkou, která se proplétá hlubokým Mariánským údolím. Po půldenním pěším putování jsme společně dorazili na faru v Ochoze u Brna. O tom, že není fara, jako fara, a že říše Fantazie se může rozkládat i tam,

kde bychom to vůbec nečekali, děti přesvědčila Polévková Víla. Zničehonic se objevila na faře, proběhla, s lehkostí sobě vlastní, a obdarovala děti výbornou česnečkou.

Na procházce v lese děti potkaly čtyři podivné postavičky, od nichž se o říši Fantazie dozvěděly víc: Bludičku Bubu, Skalochrupa Rachpěknapa, Pidinoha Klukuka a noční mūrku Vuhusulu. Všechny postavičky velice trápilo, že se po celé říši Fantazie šíří NICOTA. Nikdo však neví, jak ji zastavit. Proto se postavičky rozhodly, jít se zeptat na radu samotné vládkyně říše Fantazie, Malé Císařovny (MC). Postavičky poprosily děti o pomoc a požádaly je, zda by se za MC nevydaly s nimi.

Děti souhlasily, a tak se staly odvážnými bojovnicemi proti tak strašnému protivníkovi, jako je samotná NICOTA. Aby však jejich boj nebyl předem prohraný, musely si nejdříve obstarat kouzelný diadém, který jim umožnil neviditelně se pohybovat po říši, a ze speciální hmoty, autorytu, si zhotovit talisman Auryn, na znamení, že jsou pod ochranou MC. Moudrý stařec Kairon, rádce MC, dětem prozradil, že MC je vážně nemocná, a že pro

záchrana říše Fantázie je potřeba pro ni získat lék. Děti však nevěděly ani, kde lék hledat, ani, jaký lék by to měl být. A tak putovaly po říši a hledaly radu. Ptaly se prastaré želvy Morly, trpasličích manželů Egywuka a Urguly a tajemného hlasu Ujulály, ukrytého v jeskyni. Až ten jim nakonec v zašifrovaných básních, které děti rozluštily, poradil, že jediným lékem, který může MC zachránit, je, vymyslet pro ni nové JMÉNO. Po cestě děti neustále narážely na překážky, jako např. nebezpečná žihadla vos Ygrámul. Stále jim byl v patách hrozný služebník Nicoty - vlkodlak Gmor. Při překonávání těžkých zkoušek je naštěstí provázela kniha „Deník Malé Císařovny“. V ní MC vkládala do dětí svoji důvěru a povzbuzovala je na jejich cestě. Každý večer navštívila před spaním děti některá ze vznešených Múz, které odkrývaly dětem tajemství hudby, poezie, dramatu nebo také astronomie. Múza hudby děti rozezpívala také při nedělní ochozské bohoslužbě. Děti spolu s Múzami rozvíjely svoji fantazii, a tím se jim povedlo pozastavit ničivé záměry Nicoty. V rozšiřování říše pomáhal dětem také šťastný drak Falko. Obdarovával je za jejich zásluhy barevnou plastelínou, ze které děti stavěly svoji vlastní říši Fantázie. Obnovu říše Fantázie podněcovaly také četné návštěvy, kterými jsme s dětmi byli na ochozské faře poctěni. Navštívili nás komínští farníci v čele s otcem Stanislavem, a také náš nynější otec Petr. Děti bojovaly po malých i větších krůčcích, až se jim nakonec podařilo spoutat Gmora do železného řetězu a porazit jej. Dobrou zprávu zvěstovaly MC a také ji každé z dětí obdarovalo

novým jménem. MC se vyléčila a na důkaz vděčnosti uspořádala velkou slavnost, na které dětem za všechny jejich zásluhy z celého srdce poděkovala. V noci se děti ještě naposled setkaly s postavičkami, které vzbudily děti ze spánku a vyslaly je na noční cestu. Z této cesty si děti odnesly památeční tričko z „příběhu, který nikdy nekončí...“ a kožený pytlík se „zrnkem z Fantázie“, s tím, že když si doma zrnko zasadí, dají tak vyrůst novou Fantázi jak v rostlince, tak ve svých myšlenkách...*

Můj synu ! Můj učiteli !

svědectví

Autorka se v tomto článku dělí o zkušenosti se svými dvěma postiženými dětmi, které ji přivedly k hlubšímu vztahu s Kristem, a co se od nich naučila.

Jak zvládáte žít a ke komu se obracíte v situaci, kdy dvě z vašich tří dětí bojují s nemocí, která je ohrožuje na životě? Naše rodina se s takovým dilematem musela vypořádat. Náš nejstarší syn Ian se narodil zdravý. O třináct měsíců později se narodil David, u něhož se projevilo několik problémů včetně rozštěpu, ochrnutí pravé části těla a nejmázněji aplastická chudokrevnost. Touto chorobou byla postižena též Hannah, která se narodila o pět let později. Prognóza stavu obou dětí byla zničující. Děti s aplastickou anémií zřídka žijí bez transplantace kostní dřeně déle než do puberty..

Obě děti bojovaly o život: buď byly závislé na neustálých krevních transfúzích, které měly stabilizovat jejich

stav a udržet je načas naživu, nebo prožívaly krátká období, kdy se jejich stav zlepšil.

„Někdy jsem se ráno ani nemohla přinutit vstát z postele“

U Davida se poprvé objevilo zlepšení stavu, když se narodila Hannah a kdy jsem měla plné ruce práce s ní, zvlášť když potřebovala krevní transfúzi šestkrát týdně. Den co den jsem bojovala jen o to, abych to zvládla. Někdy ráno jsem se ani nemohla přinutit vstát z postele a čelit nárokům dalšího dne. Můj praktický lékař viděl můj zmatek a nabídl mi medikaci, aby mi pomohl dostat se z této fáze. Ať už jsem byla tolik paličatá nebo jsem prostě nebyla schopná plně ohodnotit stav svého emočního a mentálního zdraví, medikaci jsem odmítla. Měla jsem pocit, že odpověď musí přijít odjinud.

Jednou ráno jsem šla s kluky do školy a cítila jsem se zvlášť mizerně. Vyhýbala jsem se očnímu kontaktu s ostatními maminkami na hřišti. Chtělo se zvracet z těch věčných otázek, jak se má Hannah. Po cestě domů jsem se rozhodla, že zajdu nakoupit.

Když jsem se vracela, šla jsem kolem našeho farního kostela. Minula jsem jeho vrata a vtom mě cosi začalo neodolatelně táhnout dovnitř, abych se prostě posadila a modlila se.

Prožitek byl tak mocný, že jsem obrátila kočárek a vjela s ním do kostela. Vnesla jsem Hannah do závětrí, mše svatá právě končila. Vešla jsem a sedla si vzadu v kostele. Hannah spokojeně vrněla na mém rameni. Nejprve jsem zpanikařila, protože mi došlo, že na konci mše všechny ty postarší dámy přijdou a budou se vyptávat na Hannah. Neměla jsem náladu s nimi vykládat, a

tak když odcházely, sklonila jsem hlavu. Ve svém lidství jsem se cítila zcela rozdrčená a rozbitá.

„Prosím, prosím, pomoz! Tohle sama nezvládnou!“

Zavřela jsem oči a zevnitř jsem cítila tento ohlušující výkřik k Bohu, který jako by vycházel z největší hlubiny mé bytosti. Viděla jsem, jak moje duše stoupá k Bohu. Uvnitř jsem k nebeskému Otci volala: „Prosím, prosím, pomoz! Tohle sama nezvládnou.“ Zcela jsem se v onu chvíli Bohu vydala. Uznala jsem, že jsem na něm zcela závislá.

Byla jsem natolik zabraná do sebe, že jsem si nevšimla, že si farář sedl do lavice vedle mě. Nejprve jsem se snažila jej ignorovat a doufala, že to pochopí a odejde. Vnímala jsem to jako nelibé vyrušení. Neochotně jsem mu pohlédla do tváře. „Denise, trpělivě tu sedím a čekám. Co se děje?“ zeptal se. „Co se děje?“ pomyslela jsem já. Chtělo se mi na něj řvát a bušit do něj pěstmi. Ale zhluboka jsem se nadechla. Neřekla jsem mu nic o tom, co jsem uvnitř právě prožila. Uvědomila jsem si však, že jej Bůh možná vedle mě posadil z nějakého důvodu, a tak jsem mu pomalu začala otvírat své srdce a nakonec si je zcela vylila.

„Pocítila jsem nový elán a zakusila skutečnou radost a naději ve svém srdci“

S nově nabytou lehkostí jsem vyšla ven z kostela a chtělo se mi vznést se do výšin. Pocítila jsem nový elán a zakusila ve svém srdci skutečnou radost a naději. Později mi došlo, že právě tohle byl můj zážitek obrácení. Změnil celý můj postoj k životu. Můj život se mi stal poutí s

Davidem, ruku pevně v jeho malé ruce. Během této „pouti“ začaly mé srdce a má duše hledat kdesi v hloubi mého nitra skutečný význam života. Zní to podivně, avšak utrpení se stalo nástrojem, kterého Bůh použil, aby mne přitáhl k sobě.

Utrpení není dnes slovem příliš populárním. Ale pozvolna, velmi pozvolna se stalo mým učitelem a můj duch začal svolovat k tomu, aby se vzdal, aby se vzepjal k Bohu a jeho pomoci, když mé vlastní síly začínají ochabovat. Bůh odpověděl na mou nouzi. Můj syn David se stal mým učitelem. Dostalo se mu výjimečného ducha, který byl zbarven všemi odstíny duhy životních zkušeností. Mnoho z těchto zážitků mělo bolestný a temný odstín, on jich však použil, aby dorůstal k dospělosti, lásce a štědrosti. Jeho život byl všední, naplněný obdobími bolesti a dokonce frustrace, ale také cennými okamžiky jásavé radosti a nadšení pro život, který dokázal prožít cele. Dosáhl vnitřní svobody, která pramenila z intimního společenství s Bohem hluboko v jeho srdci. Naučila jsem se, že radost lze nalézt i v nejtemnějších koutech.

„O svých desátých narozeninách byl již v nebi“

Davidův život se začal blížit ke konci, když mu táhlo na desátý rok. Už netrávil mnoho času se svým bratrem a sestrou, ale velmi se ztišil. Po tělesné stránce bylo možné postřehnout, že se vytrácí, ale jeho klid a vyspělost rostly. Jako by se mi před očima proměňoval. Bylo to ale pro něj stále velmi nesnadné. „Mami, až budu mít narozeniny, nechci být napíchnutý na kapačku,“ vyhrkl během jedné ze svých transfúzí. Pán vyslyšel jeho žádost. O svých desátých narozeninách byl již v nebi. Tak jako se statečně potýkal se

životem a přijímal, co přicházelo, stejně tak se na konci setkal se smrtí s čirým pokojem a důvěrou. Navždy si budu pamatovat, co řekl farář na konci promluvy během Davidova pohřbu, jehož se zúčastnilo mnoho lidí. „Bůh mu dovolil žít jen krátkou dobu, ale zdá se, že za tu dobu stihl vykonat celoživotní dílo. Ačkoli David trochu kulhal a jeho úsměv vypadal směšně, stále vypadal, že někam spěchá. Stále běžel a nakonec vběhl do Kristovy náruče. Davidové po tomto světě tak často nechodí, ale když už se tu objeví, měli bychom si najít čas a ocenit je. Učí nás, jaký život skutečně je. Oni jsou zvláštním způsobem Božími miláčky.“

„Když se ohlédnu, uvědomuji si, jakým požehnáním pro mě to všechno bylo“

Když mělo být deset let Hannah, i ona se začínala ztrácet před očima. Jako by následovala Davida tou samou cestou. Počáteční úsilí najít vhodného dárce kostní dřeně v registrech dárců celého světa se ukázalo zcela zbytečné. O rok později se však téměř zázračně objevil dárce, a tak Hannah mohla přijmout dar života prostřednictvím transplantace.

Když se ohlédnu, uvědomuji si, jakým požehnáním pro mě bylo mít syna Davida a prožít všechno to, co se mi stalo a co Bůh pro mě učinil. Pán mě vytáhl z temnoty do svého světla a lásky a stále mě naplňuje svým pokojem a silou mocněji, než bych si kdy byla schopná představit.

"Má-li člověk být šťastný, musí být pokorný; pýcha potřebuje neštěstí, aby jím mohla žít svou vlastní revoltu."

(Kardinál Daniélou) ✱

Rozhovor s abbé Dieudonné Tebangasa,

Vedla Pavla Drinocká

duchovním správcem farnosti sv. Jana Křtitele v Pontaury - Mettet (Belgie).

Internetový most mezi dvěma evropskými farnostmi. Když vojáci slouží duchovním správcům. Požehnání ze vzdálené (?) Belgie.

Na svých cestách po Belgii jsem se seznámila s místním farářem Dieudonné Tebangasou z farnosti Pontaury-Mettet. Zaujal mne na první pohled nejen tím, že je černý, pochází totiž z Konga, čímž pochopitelně vyniká nad své okolí. Jenže když promluví, člověk na tenhle detail zapomene a jen mu pozorně naslouchá, protože otec Dieudonné má svým ovečkám co říci a umí to říci opravdu dobře. Nenadarmo se jmenuje Dieudonné, což znamená „Bohem daný“ nebo také „Bůh dal“ a on svému jménu dělá opravdu čest.

Když jsem za ním přišla s návrhem na rozhovor pro farní časopis ve vzdálené České republice, ve městě Brně a v městské části Komíně, hned vřele souhlasil. Je zamýšlen jako přitakání a oslava katolicity (= všeobecnosti) naší apoštolské církve, která je ve své různosti po celém světě všude stejná, zní unisono, jedním hlasem, který fascinuje.

1. Dobrý den, otče, můžete se našim čtenářům krátce představit?

Jmenuji se TEBANGASA Dieudonné.

2. Kdy a kde jste byl vysvěcen na kněze?

Kněžského svěcení se mi dostalo 2. října 1988 v diecézi Budjala, v Demokratické republice Kongo ve střední Africe.

3. Co vás přivedlo do Belgie?

Nejprve jsem přišel do Belgie na studie, potom jsem se stal duchovním správcem s pastoračním posláním.

4. Napadlo mi, že vaše poslání v Belgii je určitým druhem splátky zato, že Belgičané svého času přinesli křesťanství do Konga. Co si o tom myslíte?

Přesně tak, včera evangelizovali Belgičané nás, dnes je tomu naopak. Dnes přinášíme Ježíše my jim. Což pro nás v silně sekularizovaném světě vůbec není snadné.

5. Můžete našim čtenářům říci něco o vašich proslulých vojenských historických slavnostech? Jak to přijde, že v církevním procesí pochodují po zuby ozbrojení vojáci, kněz kráčí mezi dvěma ozbrojenci a ani svatí na nosítkách nepřijdou zkrátka?

Vojenské jednotky měly v dobách napoleonských válek za úkol chránit kněze, když poutníkům přinášel eucharistii. Na počátku těchto vojenských historických slavností tedy stál ryze církevní motiv.

6. Nepomýšlíte na to, přijet do Slavkova na letošní dvousté výročí bitvy, spolu s Prvním slavkovským praporem z Vitřivalu?

Jistě, tomu nic nestojí v cestě. Mohl bych přijet, jen když budu včas informován, abych si mohl zorganizovat čas.

7. A vaše poslání pro ovečky z farnosti sv. Vavřince v Brně-Komíně?

Que l'amour regne entre vous. Je vous salue tous dans Jésus. Comptez sur mes prières. Ma bénédiction.

Ať mezi vámi vládne láska. Zdravím vás všechny v Ježíši. Spolehněte se na mé modlitby. Moje požehnání všem.

Na vysvětlenou o vojenských historických slavnostech:

Každá obec, usedlost, místo má v Belgii svého svatého patrona. Místní si svých patronů velmi váží a každoročně jim prokazují úctu procesím, které účastí vojáků nabylo vojenského rázu. Také se oficiálně říká „marches“, tzn. „pochody“. Vše začíná v kostele mší svatou, kdy jedině mají vojáci od biskupa povolení zúčastnit se v uniformách a se zbraněmi a s doprovodem hudebníků. Byla výjimečně povolena i přítomnost koní v kostele, ale od tohoto bylo upuštěno, protože se ničila dlažba. Po mši sv. vyjde procesí s baldachýnem, kněz s Nejsvětější svátostí pod ochranou vojáků, vojenská kapela, jízdní a pěšáci, všichni v napoleonských uniformách a s císařskými odznaky. Průvod jde k jednotlivým kapličkám a okruhem se vrací zpět do kostela. U jednotlivých zastavení má promluvu kněz, vojáci vystřelí čestnou salvu. Ve vybraných domech je přichystáno občerstvení. Procesí trvá asi čtyři hodiny. Odpoledne a večer je lidová veselice, při zvlášť významných svátcích jsou udělovány medaile a koná se pochodňový průvod. Slavnosti trvají od pátku do pondělka a účastní se jí

všichni obyvatelé příslušné obce, většina z nich, včetně malých dětí v uniformách.

L'Écho de nos clochers – Ozvěna našich zvonů – to je měsíční revue farního sektoru obcí Mettet-Biesme, kde působí abbé Dieudonné. Líbil se příspěvek na poslední straně, takže mi dovolu, abych se s vámi o něj podělila (pokud by měl někdo zájem o originál, ráda zapůjčím). *

Blahoslavenství trochu jinak

Pavla Drinocká (z měsíční revue farního sektoru Mettet-Biesme (to jsou belg. městečka).

Blahoslavení, kteří se umějí smát sami sobě, nikdy se nepřestanou bavit.

Blahoslavení, kdo umějí rozeznat horu od krtince, budou ušetřeni mnoha trablů.

Blahoslavení, kteří se dívají kam šlapou, vyhnou se mnoha banánovým slupkám.

Blahoslavení, kdo jsou schopni odpočívat a spát, aniž by hledali omluvu, stanou se moudřími.

Blahoslavení, kdo umějí mlčet a naslouchat, dozvědí se nové věci.

Blahoslavení, kdo jsou natolik inteligentní, aby se nebrali vážně, budou přijímáni svým okolím.

Blahoslavení, kdo jsou pozorní k volání druhých, aniž by se přesto považovali za nepostradatelné, budou rozséváči radosti.

Šťastní jste, jestliže umíte pohlížet s vážností na maličkosti a pokojně na vážné věci, dostanete se v životě daleko.

Šťastní jste, jestliže jste schopni vykládat si vždy se shovívavostí postoj bližního, i když se věci jeví opačně, budou vás považovat za naivní, ale to je cena lásky.

Blahoslavení, kdo přemýšlejí než začnou jednat a kdo se modlí dřív než začnou přemýšlet, vyhnou se hloupostem.

Šťastní jste jestliže umíte mlčet a usmívat se i tehdy, když vás přerušují v řeči, když vám protiřečí nebo vám šlapou na nohu. Evangelium začíná pronikat do vašeho srdce.

Blahoslavení jste zejména vy, kteří umíte poznat Pána ve všech, s nimiž se setkáváte, našli jste pravé světlo a skutečnou moudrost.

(K použití těm, kdo jsou vybaveni minimem humoru a kdo se chtějí stát moudřími) *

Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od zlého II.

Vojtěch Kodet

Druhá část přednášky, která zazněla na 15. Katolické charismatické konferenci roku 2004 v Českých Budějovicích na téma křesťanské spirituality ve světě.

Víte, že v dějinách křesťanské spirituality, v dějinách církve existovalo jedno veliké období, ve kterém chtěli lidé vyřešit vztah ke světu tím, že ze světa odejdou? Nebylo to myšleno úplně špatně. Nastíním, jak k tomu došlo.

Vzijme se do toho, že v prvním století křesťanství byli křesťané lidmi pronásledovanými a každý, kdo se hlásil ke Kristu, byl v ohrožení života. Křesťan byl ten, který riskoval všechno, a když uvěřil, věděl, že to dříve nebo později znamená jít na smrt. Prvních 30 papežů nezemřelo přirozenou smrtí. Člověk, který byl vyvolen mezi biskupy a pověřen touto službou, věděl, že je to dnes, zítra, za měsíc cesta na popraviště. V této mentalitě křesťané žili. Chápeme, že to byl úplně jiný duch, než žijeme dnes. Trochu jsme si na to sáhli v době totality a víte, že to nebylo jenom negativní, jak nás to spojovalo, protože byl někdo, kdo přímo bojoval proti křesťanství, a člověka to jakoby vnitřně posilovalo. Byl jasný nepřítel a byly jasné zbraně, měli jsme vyhraněná teritoria, věděli jsme, co se od nás chce a co se nechce.

Ale pak přišla doba svobody a tu zkušenost v malém také máme, když se u nás změnily společenské poměry. Tenkrát to bylo ještě radikálnější, po ediktu milánském, kdy najednou křesťané nejen obrazně, ale fakticky zasedli za stejný stůl s těmi, kteří je pronásledovali, a postupně začali přijímat trochu z jejich mentality. Už nemuseli slavit Eucharistii po domech, v katakombách, v noci a tajně, nemuseli se scházet tak, aby je nikdo neviděl, aby nikdo neviděl, kdy jsem přišel a kdy jsem odešel, koho zdravím a s kým se stýkám, jaké adresy mám v adresáři a komu telefonuji. Naopak dostali možnost stavět chrámy, konat velká shromáždění a slavit, slavit i tak, že se k tomu dobře najedí, že mohou slavit i lidsky a nic na tom nebylo špatné.

Najednou ten, který byl dříve jako biskup odsouzen na smrt jako mučedník, byl postaven na úroveň světské moci. Lidé začali mít problémy ať už s organizací církve, ale hlavně sami se sebou a se svým životem, poněvadž zachovat si v sobě najednou tu radikalitu evangelia nebylo tak snadné. Vzpomeňme, jak jsme i my před patnácti lety najednou neměli čas na společenství, už jsme se tolik nescházeli na biblické hodiny, na kroužky. Všichni se vrhli, a neříkám, že úplně špatně, do přetváření tohoto světa, do politiky, do světských organizací, muži začali podnikat, začal úplně jiný životní styl a začali jsme mít možnosti, které jsme neměli, jezdit do zahraničí, vidět, jak se žije na Západě.

Za chvíli se západní zboží dostalo do našich obchodů, proměnily se vitríny, proměnil se druh zábavy; už jsme se nedívali na sterilní televizní noviny o sjezdech, najednou se tam pořád něco dělo, moderátoři neříkali nesmyslné věci, říkali zajímavé věci a zábavně. Najednou bylo možné si střílet i z politiků a začaly šarvátky v televizi, technika, přišel internet. Někteří po několika letech řekli: nebylo to lepší v totalitě?

Když jsme byli pronásledovaní, tak to také nebylo ideální, ale najednou něco jako by většinové křesťanství zaplavilo a začalo se podstatně měnit. V této mentalitě, když si ji přeneseme zpět do 4.-5. století, si někteří řekli: my chceme žít radikálně evangelium, ale jak? A rozhodli se opustit tento svět, ve kterém bylo tolik pokušení žít tak plynule a v komunikaci s bohatými světa. Rozdali majetek, odešli do pouště a my tomu

odborně říkáme útěk ze světa. Začalo obrovské hnutí těch, kteří odcházeli do pouště, do ústraní proto, aby mohli žít život evangelia. Vznikla mentalita, že když chci žít podle evangelia, musím se co nejvíce distancovat od tohoto světa. A jsme tam, kde jsme nechtěli být. Je to samozřejmě určitým povoláním pro ty, od kterých to Bůh chce a to je dobré vědět.

Když Pán někoho zve, aby odešel do kontemplativního kláštera nebo jako poustevník, tak ho k tomu volá a dává mu k tomu svou milost. To není proto, aby ten člověk nic nedělal, ale aby žil jiným stylem života a zvláštním způsobem se přimlouval za ty, kteří žijí ve světě. Kdyby tam odcházel jenom proto, aby se mu snadno žilo, tak je to chyba, je to špatně a nikdy ani nenajde Boha, protože Boha mohu najít jenom tam, kam on mě zve. A vědomí zodpovědnosti nejen za spásu své duše, ale také za mé bratry a sestry žijící ve světě, to je evangelium. Jestli Ježíš doporučoval, abychom spasili svoji duši, pak i když je to nejvyšší hodnota, nemůže člověku prospět, když získá celý svět, ale ztratí svou duši. Čili v kombinaci se získáním světa si člověk musí dávat hodně pozor. Ale celé evangelium není spása duše, celé evangelium je růst lásky a zodpovědnost za tento svět a to je veliká věc. Tu máme všichni, ti, kteří zůstali ve světě, i ti, kteří odešli.

Včera nám bylo v laické spiritualitě nastíněno, že lidé ve světě musejí žít přece jinak. Nemůžou jenom čekat na exercicie, až dají děti spát a konečně se mohou pomodlit, nebo třeba když mě ruší manžel, tak až odejde do práce, pak si v klidu sednu, pomodlím se a jemu

řeknu: ano, tu dovolenou si neber, ono to tady jde nějak bez tebe. My nemůžeme žít v mentalitě útěku ze světa, naopak. Ježíš řekl, že nás posílá: jděte do celého světa, to je slovo pro všechny. Řekl také: posílám vás jako ovce mezi vlky, tzn. počítá se s tím, že to ve světě nebude snadné, že jsou úskalí a nebezpečí.

A slovy dnešní přednášky: neprosím, abys je ze světa vzal, ale abys je zachoval od zlého.

Tedy za prvé je třeba ve světě zůstat a vědět, že naše poslání je ve světě.

Tady bych chtěl říct, že se to týká i poslání kněží, kněz také nesmí utéct ze světa, vždyť je to Ježíšův apoštol. Že většinou biskup žije většinu času v církevním prostředí, to je dáno poměrnou částí odpovědnosti, kterou má, ale on není zodpovědný jenom za ty, které má na biskupství, jenom za kněze, jenom za lidi, které má v kostelech, on je zodpovědný za celou diecézi, a to i za nevěřící a za všechny věci, které se v jeho diecézi dějí. Stejně tak kněz ve své farnosti má být mezi lidmi a nejen mezi věřícími a jestli řeholník odchází z tohoto světa, tak proto, aby jiným způsobem tomuto světu sloužil a za něj se obětoval. Přítomnost laiků ve světě je trochu jiná než přítomnost kněží. Slyšeli jsme úryvek, kdy Ježíš posílá svých 72 učedníků do všech měst a míst, kam chtěl sám přijít. S oblibou říkám z kazatelny: nemyslete si, že to je jenom pro kněze, copak já jako kněz nebo řeholník můžu jít všude?

Za celý svůj život bych se nedostal na místa, kde pracujete, kde odpočíváte, do

všech rodin, do všech restaurací a zábavních podniků, to byste se divili, kdybych vyrazil dneska večer. Ne že bych nemohl; když mě uvidíte někdy večer pít pivo se svými přáteli, abyste si neřekli, že už je to tady, káže vodu, pije víno. Ale ono to časově není možné zvládnout, musím ještě dělat i něco jiného, než pít pivo nebo víno se svými přáteli. Ale vy se můžete leckam dostat. Laik je skutečně ten, který je z určitého pohledu v první linii, není to křesťan druhé třídy, který dělá jen to, co na něj zbude, není to amatér. Dobře, může být amatér v teologii, ale nikdy ne v životě. To je ten, který je naopak tam, kde to vře, který je na hranici dvou pomyslných světů, světa, který se vědomě hlásí k Bohu a který o Bohu neví, nebo dokonce se Božím světu brání. Na hranici dobra a zla se pohybujete vy, ne že by tam kněží a řeholníci nebyli, oni tam jsou jinak, v duchovním boji.

Když se v kontemplativní modlitbě mnich přimlouvá, je pokoušen Božím nepřítelem a odváděn od toho, co Bůh od něj chce, a vede duchovní boj v první linii jinak než vy. Zde je nádherný obraz, jak Mojžíš s Chúrem a Áronem odchází na horu, aby se modlil za Izraelity, kteří bojují v údolí. Jozue vede vojsko a Mojžíš se modlí s rozpaženýma rukama nejdříve sám, a až mu ruce umdlévají, Chúr a Áron mu je podpírají.

Písmo říká, že dokud měl ruce zvednuté, Izraelité vítězili, když mu ruce umdlévaly, Izraelité prohrávali. Krásný obraz. Je potřeba, aby někdo bojoval a aby se někdo modlil a bojoval tento

duchovní boj v zákulisí. Ale příběh končí zajímavou větou: a ten den Jozue porazil Amalečany. Já jsem si vždy říkal: jak, Jozue? Copak Mojžíš nebojoval? Ruce ho musely pěkně bolet a hlavně ten pohled důvěry člověka stojícího v čele církve, biskupa, sester, které se přimlouvají, aniž by věděli, jak to někdy probíhá, za všechny, kteří ve světě zápasí a prohrávají a vítězí. Vítězí samozřejmě Hospodin, a to skrze jednoho i druhého.

Nádherná je součinnost těch, kteří odešli ze světa, aby se zasvětili specifickému poslání, a těch, kteří ve světě zůstávají; každý z nich je nějak v první linii. Někdo ve střetu konkrétním, někdo více ve střetu duchovním. My nemůžeme život ve světě považovat za něco, co je jenom pro ty, kdo neměli dost odvahy odejít. Někdy se to tak myslelo, že ten, který nešel do kláštera, je ten, kdo na to nemá: když už jsi tak slabý, tak se raději ožeň. Vyplývá to ze špatně pochopených Pavlových slov. Nejde o to, co je víc a co je míň, nic není víc a nic není míň, protože každý má žít v tom povolání, ke kterému ho Bůh zve. To je veliká věc a věrnost tomuto povolání je důležitá, tomu, co Bůh konkrétně ode mě očekává. Takže svět není úplně špatný a když my žijeme ve světě, také to není špatně. Musíme trochu přehodnotit to, jak to máme v hlavě poskládané.

Když jsem sloužil ve farnostech na Moravě, lidé měli rádi jednu píseň po sv. přijímání, zpívala se na závěr mše a vy starší si vzpomenete: vracím se v ten zlý svět... Na jednu stranu ano, vracím se v ten zlý svět do těch psot a béd, ony tam jsou, ale ty psoty a bědy jsou i

v klášteře a jsou i v našich vlastních srdcích. Mentalita, že v kostele je to dobře a venku je to špatně, to je to, co bych rád, abychom pochopili, že je jinak.

Podzimní evangelium

Zdeněk Šujan

Plnými doušky užíváme si střípky odpoledne, prohrátého sluncem a přitom se bojíme, že se to už zítra nemusí opakovat. Sklízíme plody, které jsme zaseli a to nejen na zahradách a vinicích, ale všude okolo sebe. Někdy, zdá se, bohužel. Přesto Bohu dík.

Nechejme si Sadařem prořezat větve, snad příští bude lepší. Padající listí, z přepestré palety barev. Mlha, chladná rána a někam se ztrácející den, podvečerní procházka hřbitovem. Jaká symbolika, jak nádherné podobenství.

Což tohle není Jeho slovo!

Příroda neumírá, jen na okamžik spát se chystá. A těm, Pane, co uschla tráva a zbyly holé větve, dopřej vejít tam, co podzimu už není. *

Léčitelé – bát se či nebát ?

Aleš Opatrný

Jednou za mnou přišli milí, mladí, vzdělaní věřící křesťané značně zneklidnění. Bydleli totiž v domě, který měl velmi pohnutou historii pokud šlo o obyvatele a různé počestné a nepočestné účely, k nimž byl dům v posledním století využíván. Měli děti a ty měly

nějaké vleklé zdravotní problémy. Jejich známý lékař je navštívil, pochlubil se svými mimořádnými schopnostmi a začal nakazovat: „Do tohoto kouta si nesedejte, jinak brzy zemřete!“ „Nemocné dítě nesmí dostat k jídlu nic bílého - tedy ne mouku, cukr, ...atd!“ A dál vydával příkazy a hrozil smrtelnými nemocemi, pokud neuposlechnou. Až když nad nějakým dalším problémem utrousil, že se musí zeptat hlavního čaroděje, začalo všechno být těm rodičům divné a tak začaly naše kontakty.

Protože to byli lidé rozumní a jejich víra se nepohybovala v extrémech, dohodli jsme se celkem snadno. „Věštícího“ lékaře jsme dali stranou, oni se od něho naštěstí bez problémů odpoutali, do kouta, který byl tak smrtelně nebezpečný, jsem si při první a dalších návštěvách s chutí sedl (už je to víc než 15 let...!) a povídali jsme si o víře a o životě. A protože zdravotní problémy nezmizely, spíš se časem objevily další, začali jsme se společně za ně modlit. Mám v paměti nejméně tři závažné zdravotní komplikace, které po modlitbě podivuhodně zmizely. A strach zmizel také.

To ale není celé. V té rodině se po letech objevil další závažný a přímo život ohrožující zdravotní problém. Modlili jsme se, modlili se mnozí, stav se měnil jen velmi pomalu a ne beze zbytku k dobrému. Ale čaroděje nikdo v té rodině už nehledal a ani jinou „alternativní“ pomoc. A strach zde nebyl - ani z čaroděje, ani z Boha, ani toho, že se celá rodina zhroutí. Víra těch lidí sílí. Na tento případ si vzpomenu, když se někdo důvěřivě vydává do rukou astrologů, léčitelů, magnetizérů, a

různých manipulátorů s blíže neurčenými „energiemi“, nebo když zas někdo jiný ve chvíli, když slyší že ten či onen měl kontakt s léčitelem nebo astrologem, hbitě začne shánět exorcistu. Není to divné, že se extrémní názory na podobný či stejný problém vyskytují u mnoha lidí, křesťany nevyjímaje. Jak se k tomu postavit? Přehnaný strach je stejně nebezpečný jako sebejistá frajeřina. Je to nakonec podobné jako s tělesným zdravím. Má-li někdo strach z každého bacilu, z každého nastuzení, stále vše desinfikuje a každé nákaze se úzkostlivě vyhýbá, nejenže působí jako podivín, ale stává se spíš ohroženým než odolným. A na druhé straně by nebylo ani hrdinstvím ani cestou ke zdraví, pokud by člověk nedbal na žádná hygienická pravidla, zvláště tehdy, když by se pohyboval v prostředí plném nákaz.

Naše zasvěcení Kristu skrze křest a víru nás dělá vůči mnohému zlu odolnými. Ale ne nezranitelnými. A naše zasvěcení Kristu nás také uvádí na cestu, která vede k Otci, ze které lze ovšem také sejít a to někdy takřka nepozorovaně. Je tedy třeba používat staré křesťanské zásady, že pro křesťana má cenu jen to, co ho skutečně vede k poslednímu cíli, tedy k Bohu. A to může být někdy zdraví a jindy dobře prožité snášení nemoci, které se nelze zbavit. Také zamyšlení nad životem ve chvíli nejistoty, strachu nebo nemoci, které přivede člověka k důležité změně životního stylu, je přímo požehnáním.

Shrňme tedy celou věc do několika praktických zásad:

1. Strach z „poskvrnění“ z každého dotyku něčeho šarlatánského nebo

přímo okultního není na místě. Jsme Kristovi, zlo nad námi jen tak snadno moc nezíská..

2. Využívání „mimořádných schopností“ léčitelů, jasnovidců, manipulátorů s energiemi může ale nemusí být samo o sobě pro křesťana nebezpečné, ale vždy znamená otevření cesty, po které by křesťan neměl chodit, protože se jimi dostane tam, kde to nebezpečné skutečně je. Proto tyto věci prostě pro křesťana nejsou.

3. Zatímco dobrý lékař, psychoterapeut, rehabilitační pracovník nebo zpovědník v nás vyvolává důvěru, a ta je dobrá a důležitá, většina jasnovidců, astrologů a podivných manipulátorů s „energiemi“ v lidech vzbuzuje závislost. A právě tato závislost je zásadně nebezpečná, protože člověka ponenáhlu zbavuje svobody rozhodování a tedy i svobody křesťanské víry.

4. Zkušenost ukazuje, že opravdová prohlubující se křesťanská víra vede věřícího pryč od všech zmíněných „mimořádností“ a od jejich nositelů, nevede rozhodně do jejich náruče.

Takže: naším hlavním úkolem je a musí být růst důvěry v Krista a růst našeho života v Bohu, ne shánění pomoci v těžkostech a ne zabývání se všemi možnými mimořádnými schopnostmi a jevy, ať už proto, že je vyhledáváme, nebo proto, že proti nim bojujeme. *

Odpověď na dopis II.

Druhá část odpovědi na dopis adresovaný redakci, který byl otištěn v minulém čísle

Zkusím odpovědět bod po bodu, tak jak následovaly. Citace dopisu bude kurzívou.

V první řadě je nutné vzít na vědomí komu je Laurentius určen, zda vysoce vzdělaným theologům nebo běžným farníkům s různým stupněm vzdělání. Především by měl být srozumitelný všem, co do věku i vzdělání. Proto bych theologicky náročné články přenechala patriční literatuře.

Škoda, že pisatelka nedala jediný příklad theologicky náročného článku, který se ve zpravodaji vyskytl, mohl bych reagovat konkrétně a vy ostatní jste to mohli posoudit. Nicméně jde s největší pravděpodobností o převzaté články od autorů jako např. A. Opatrný, V. Kodet, A. Grün, R. Cantalamesa, K. Lachmanová, apod. Tyto články jsou veřejně dostupné na internetových portálech a jsou určeny pro nejširší veřejnost. Je pravdou, že se zde někdy vyskytnou slova či věty, kterým já (také) nerozumím. Řeším to hledáním ve slovníku, nebo se někoho moudřejšího zeptám. Někdy se dá význam vyčíst ze souvislosti. Mnohdy také nejde o problém odborných výrazů, ale o to, že já jsem se svým poznáním a zkušenostmi s duchovním životem prostě někde jinde než autor, proto mu zatím nerozumím. I přes tento můj handicap bych tyto články neoznačil za theologicky náročné. Slovník používaný v periodikách pro odbornou veřejnost (Theologické listy, Universum apod.) je přeci jen výrazně náročnější.

Dále je třeba uvážit, za jakým účelem časopis vychází. Předpokládám, že i pro informovanost farníků o dění ve farnosti. V posledním čísle jsem

postrádala třeba program farních dnů. Je lépe mít doma program před očima, než vzpomínat, jak to pan farář v neděli říkal.

Naprosto souhlasím, jednou z hlavních funkcí zpravodaje je ta informativní, ale je třeba aby někdo z organizátorů akce/í, předal tyto informace do Laurentisu k zveřejnění, jinou cestou než od Vás se do zpravodaje nedostanou. Prosím dodávejte nám tyto informace. Co se farních dnů týče, dotazoval jsem se Otce Stanislava i po termínu pro příspěvky, ale v té době ještě nebyl znám přesný program, proto také nemohl být otištěn.

Jakousi závadou bych značila datum uzávěrky příspěvků do dalšího čísla časopisu den 15.8. To by znamenalo, že na hody sv. Vavřince Laurentius nevyjde. Přitom by většina farníků jistě uvítala hodové číslo.

Na naše hody zpravodaj nevychází. Bylo tomu tak vždycky, s výjimkou jediného ročníku, kdy vyšel jednoduchý dvojlist. Je to logické, je doba prázdnin a dovolených, takže i technicky by to bylo těžko proveditelné. Nepřijde mi vhodné v době prázdnin chtít, po těch kteří se tomu věnují ve svém volném čase, aby dělali prázdninové (hodové) číslo. Téma hodů se objevuje vždy v zářijovém čísle jako vzpomínka na ně.

Oproti minulosti mě schází koutek pro děti.

Jedenkrát nevyšel. Nebylo to ovšem proto, že bychom rubriku zrušily. Její autorka z časových důvodů vynechala. Já budu rád, bude-li „Koutek“ i nadále fungovat.

Vtipné ilustrace zpestřily náš farní časopis. Proč je tedy zavrhnout. I s nimi

může být časopis seriosní. Opět má pisatelka pravdu, v čísle 4 skutečně chyběl, ovšem opět ne vinou koncepční. Náš dvorní dodavatel pan Kabelka se z důvodu zaneprázdněnosti omluvil. Ze stejných důvodů se omluvil a nedodal ilustrace pro stávající číslo. Za sebe budu jen rád, budeme-li se s nimi nadále na stránkách setkávat.

Ještě bych měla tip: rubriku otázky a odpovědi týkající se náboženského a farního života.

Díky za podnět. Tuto rubriku zařadím do chystané ankety. Bylo by dobré, v případě, že o ni bude zájem, aby se našel někdo, kdo ji bude připravovat. Toliko mé, doufám, že věcné a snad i přijatelné vysvětlení. ✱

Sběr šatstva pro Charitu.

Helena Gajová st.

Sbírka do vagónů na nádraží ČD vedle 5. nástupiště se koná pravidelně na konci měsíce v určený pátek a sobotu již čtvrtým rokem. Můžete sem přinést také ložní prádlo, přikrývky, domácí, hygienické, školní a sportovní potřeby, hračky, optické brýle, pohlednice, poštovní známky, knihy, trvanlivé potraviny a mnoho dalších věcí, které by mohli ještě posloužit. Tyto věci by měli být zabalené a svázané do pytlů, krabic nebo tašek. Rozbitné věci a hračky balte zvlášť. Darované věci se vozí do Střediska křesťanské sociální pomoci v Broumově, kde se vše třídí, opravuje, balí a podle konkrétních požadavků expeduje. Středisko

pravidelně zásobuje uprchlické tábory, centra pro bezdomovce, ústavy sociální péče, dětské domovy a další potřebné v České republice. Část této pomoci jde dle potřeb do ciziny.

Tuto velmi záslužnou aktivitu organizují a zajišťují dobrovolnice FCH Staré Brno paní Keprtová a paní Halámková pod záštitou Oblastní charity.

Jednou z činností naší farní charity (FCH) je pomoc při propagaci a zajišťování výpomoci při nakládání do vagónů. Dříve jsme pomáhali jako jednotlivci, ale takovéto zajišťování pomoci bylo pro organizátory této akce náročné. Tento rok se přešlo na organizaci po farních charitách a na nás připadl měsíc září. Pomáhalo nás osm. 4 mladší a 4 starší, z toho 2 ženy. Chyběli muži středního věku. Snad se u nás někdo z nich také najde, když už stará spolehlivá generace nebude moci fyzicky pomáhat. Zvládli jsme vše docela dobře. Občas jsme byli zavaleni pytli a krabicemi, když už se plnil vagón, protože příchozích dárců bylo hodně. Vše řídila paní Keprtová a vzkazuje: "Chválím vás a všem zúčastněným děkuji!" Ona sama ví, co tato práce přináší. Je to trocha námahy a obětování volného času, ale také dobrý pocit z pomoci bližním v nouzi. Připojuji se k díkům a tyto ženy ze Starého Brna obdivuji. Myslím, že se od takových máme co učit. *

Setkání křesťanské mládeže - Ain Karim

**Téma: Hledej štěstí druhého
a nalezněš svoje vlastní.**

Kde: poutní místo Lechovice **sobota 12.
listopadu 2005** v 16 hodin Host: P.
Jindřich Čoupek (zvaný „Čouda“)

Program setkání:

Přivítání, modlitba růžence, mše svatá, přestávka, scénka, adorace, rozloučení. To vše za doprovodu hudební skupiny P.O.K.R.

Kontakt pro dotazy, nabídku účasti na přípravě scénky, růžence, adorace nebo na zaslání článků do Zpravodaje AK, či jakoukoli jinou pomoc: P.Petr Praděd Bartoněk, Břežany u Znojma 2, 671 65, tel. 515/ 277 123, mobil: 603 / 516 109 email: ainkarim@email.cz . *

Humor

Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi a viděl, že je to dobré. Stvořil moře a souš a na souši rostliny a viděl, že je to dobré. Stvořil na nebi slunce, měsíc a hvězdy a viděl, že je to dobré. Na zemi stvořil nejrůznější zvířata, ptáky a ryby a viděl, že je to dobré. Stvořil člověka k svému obrazu a viděl, že je to velmi dobré. Nakonec stvořil ženu. Prohlíží si ji zepředu, zezadu, zprava, zleva, shora, zdola... „No, však ona se domaluje.“

✱

Pane doktore, jak dopadla moje operace?
Ale já nejsem doktor, já jsem svatý Petr!

✱

Přišel jednou bojovník Islámského džihádu k nebeské bráně. Vyhlédl svatý Petr a řekl: Počkej, ale ty sem nesmíš, tebe sem nepustíme.

Já dovnitř nechci, ale vy máte pět minut na to, abyste vypadli ven.

✱